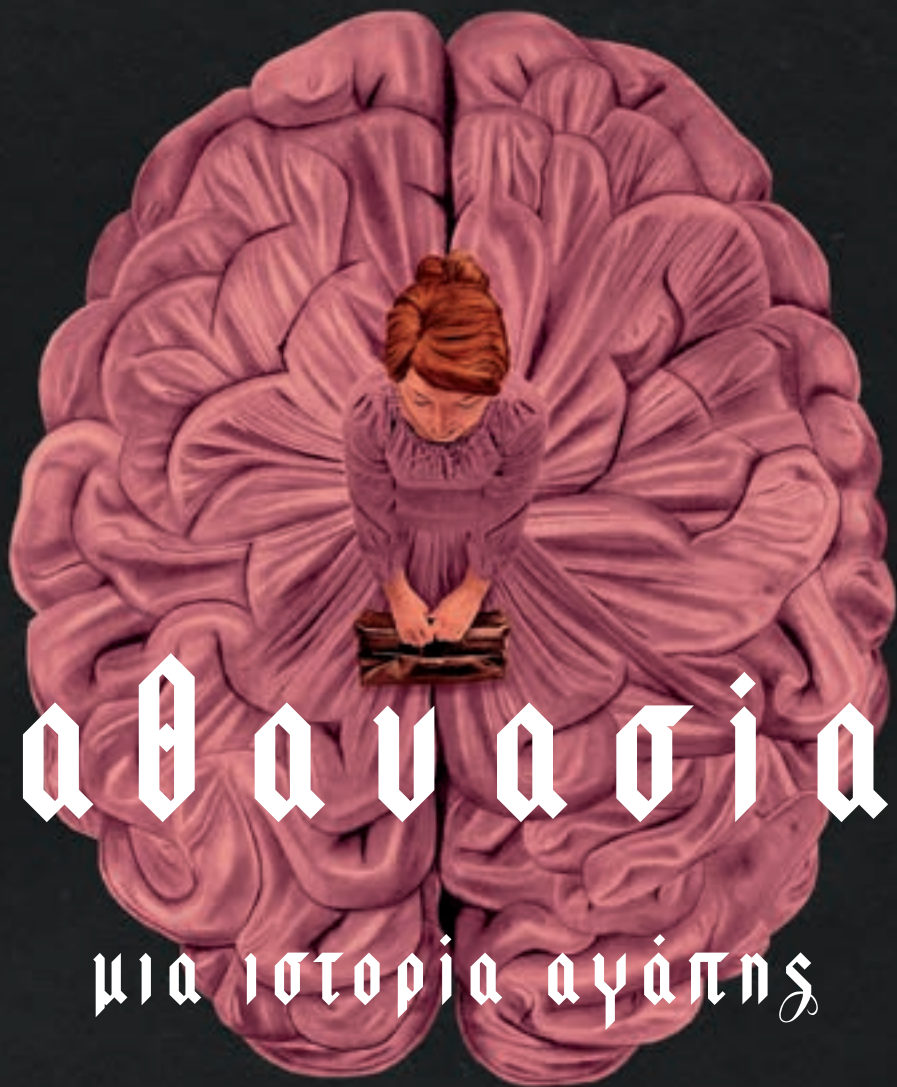

DANA SCHWARTZ

ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ
Ψ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αθανασία: Μια ιστορία αγάπης**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Immortality. A Love Story

Από τις Εκδόσεις Wednesday Books, an imprint of St. Martin's Publishing Group,
Νέα Υόρκη 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Dana Schwartz

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Λητώ Ανδρέου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Sidley Park, 2023

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2024

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5674-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

DANA SCHWARTZ

αθαναασία

μια ιστορία αγάπης

Μετάφραση: Λητώ Ανδρέου

Πρόλογος

Παρίσι, 1794

Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΗΤΑΝ ΓΕΜΑΤΗ ανθρώπους που είχαν σηκωθεί από το χάρμα για να δουν αίμα. Είχαν συνωστιστεί περιμετρικά της ξύλινης σκηνής όπου είχε στηθεί η γκιλοτίνα, σπρώχνοντας με τα σώματα και τους αγκώνες τους για να φτάσουν όσο πιο μπροστά γινόταν, όσο πιο κοντά στη δράση. Εκείνοι οι λίγοι τυχεροί που τα κατάφεραν κουνούσαν μαντίλια: όταν τα κεφάλια κυλούσαν στα σανίδια της σκηνής, προσπαθούσαν να βουτήξουν τα μαντίλια τους στο αίμα. Αναμνηστικά. Κειμήλια που θα κληροδοτούσαν στα παιδιά τους και τα παιδιά των παιδιών τους. *Να, βλέπετε; Ήμουν εκεί, θα έλεγαν ξετυλίγοντας το κομμάτι του υφάσματος. Είδα την Επανάσταση. Είδα τους προδότες να χάνουν τα κεφάλια τους.*

Το φως του πρωινού ήλιου αντανακλούσε πάνω στη λευκή πέτρα του δικαστηρίου. Παρότι τα χέρια του ήταν δεμένα, ο Αντουάν Λαβουαζιέ κατάφερε να ισιώσει τις μανσέτες του πουκαμίσου του. Είχε φορέσει το πιο πρόχειρο από τα πουκάμισά του εκείνο το πρωί για το δικαστήριο – κάτι σκέτο και απλό, στο χρώμα του λιναριού. Ήταν το ρούχο εργασίας του, αυτό που φορούσε στο εργαστήριό του, γνωρίζοντας ότι μπορεί να λερωθεί με ιδρώτα ή με κάποιο από

τα εκατοντάδες χημικά διαλύματα που φυλούσε σε γυάλινα φιαλίδια. Η γυναίκα του, η Μαρί-Αν, είχε απειλήσει καμιά δεκαριά φορές να το πετάξει. Ο Αντουάν το είχε φορέσει σήμερα, ελπίζοντας να αποδείξει έτσι στον δικαστή και στο μαινόμενο πλήθος έξω από το δικαστήριο ότι ήταν κι αυτός άνθρωπος του λαού. Δεν ωφέλησε σε τίποτα· είτε είχε φορέσει ρούχα εργασίας είτε πολυτελές μπροκάρ, πάλι ίδιο θα ήταν το αποτέλεσμα.

«Σας παρακαλώ», είχε πει στον δικαστή. (Αυτή η καταραμένη λέξη... Αν η κατάσταση δεν ήταν τόσο δύσκολη, θα του ήταν αδύνατο από την ίδια του τη φύση να ικετεύει.) «Σας παρακαλώ», επανέλαβε. «Η Γαλλία χρειάζεται το έργο μου. Φανταστείτε τι μπορώ να κάνω για το έθνος... για τη Δημοκρατία... αν μου δοθεί περαιτέρω χρόνος να συνεχίσω τις επιστημονικές μου έρευνες. Έχω ήδη καταφέρει πάρα πολλά μελετώντας το οξυγόνο... το υδρογόνο, την επιστήμη της καύσης! Επιτρέψτε μου, τουλάχιστον, να επιστρέψω στο διαμέρισμά μου και να οργανώσω τις σημειώσεις μου. Είναι υπολογισμοί ετών. Οι δυνατότητες για...»

Ο δικαστής τον διέκοψε με ένα δυνατό, υγρό βήξιμο, γεμάτο φλέμα. «Αρκετά!» είπε. «Η Δημοκρατία δεν έχει ανάγκη ούτε επιστήμονες ούτε χημικούς που έχουν κλέψει από τον λαό. Και η απόδοση δικαιοσύνης δεν μπορεί να καθυστερήσει άλλο». Χτύπησε την έδρα του με ένα σφυρί. «Ένοχος!»

Ο Λαβουαζιέ αναστέναξε. «Κρίμα», ψέλλισε, τόσο σιγανά, που ήταν αδύνατο να ακουστεί πάνω από τις φωνές και τα γιουχαΐσματα του ενθουσιασμένου πλήθους. Επισήμως, ο Αντουάν Λαβουαζιέ είχε κατηγορηθεί για φορολογική απάτη και για την πώληση ακατάλληλου καπνού· είχε, δη-

θεν, εξαπατήσει τον κοσμάκη προσθέτοντας νερό για να τον κάνει πιο βαρύ. Ωστόσο, ήξερε πολύ καλά πως άλλος ήταν ο πραγματικός λόγος για τον οποίο δικαζόταν: επειδή ήταν αριστοκράτης και ακαδημαϊκός· επειδή είχε περάσει την προηγούμενη δεκαετία της ζωής του με τη σύζυγό του διοργανώνοντας εσπερίδες στο διαμέρισμά τους με προσκεκλημένους διανοούμενους και καλλιτέχνες, κατά τη διάρκεια των οποίων η Μαρί-Αν εντυπωσίαζε σεβίβροντας ευφρεΐς ατάκες και τσάι και μπισκότα παρασκευασμένα από τους υπηρέτες της.

Η Γαλλία άλλαξε μ' έναν ρυθμό που ο Λαβουαζιέ δεν είχε υπολογίσει ότι ήταν ποτέ δυνατό. Υπήρχε δίψα για αίμα στην ατμόσφαιρα, μια φρενίτιδα για κάτι που αποκαλούσαν δικαιοσύνη, όμως έμοιαζε περισσότερο με βανασότητα. Οι μισοί φίλοι του είχαν ήδη χάσει τα κεφάλια τους, έχοντας διωχθεί για ανούσιες κατηγορίες που εμφανίζονταν εν μια νυκτί. Οι υπόλοιποι φίλοι του είχαν διαφύγει στο Λονδίνο ή στην Ιταλία. Οι Λαβουαζιέ είχαν κι εκείνοι την ευκαιρία να δραπετεύσουν στην Αγγλία, αλλά δεν μπορούσαν να αφήσουν πίσω τα πειράματά τους. Το εργαστήριό τους. Είχαν φτάσει τόσο κοντά...

Και τώρα ήταν πια πολύ αργά.

Μόλις μερικούς μήνες πριν, ο Λαβουαζιέ είχε παρακολουθήσει να περιφέρουν την ίδια τη βασίλισσα στους δρόμους του Παρισιού, φορτωμένη σαν ένα δεμάτι κούτσουρα πάνω σ' ένα ανοιχτό κάρο, ώστε οι πιστοί πολίτες της Δημοκρατίας να μπορούν να βλέπουν το πρόσωπό της και να της πετούν σάπια φρούτα και λαχανικά. Ο Λαβουαζιέ είχε πιέσει τον εαυτό του να κοιτάξει – η τελευταία φορά που είχε δει τη βασίλισσα ήταν όταν είχε προσκληθεί στις Βερ-

σαλλίες για να κάνει επίδειξη μιας νέας μορφής χημικής ανάφλεξης στον βασιλιά Λουδοβίκο και στην Αυλή του. Η βασίλισσα φορούσε κίτρινο σατέν και τα μαλλιά της ήταν πουδραρισμένα, κρεπαρισμένα και σηκωμένα ένα μέτρο ψηλά, στολισμένα εδώ κι εκεί με φτερά στρουθοκαμήλου και μαργαριτάρια. Τη θυμόταν να γελάει. Είχε γελάσει με τις μικρές εκρήξεις – ο καπνός, πρώτα γαλάζιος, έπειτα πράσινος και στο τέλος μοβ, είχε επιτελέσει άρτια τον σκοπό του να μαγέψει και να διασκεδάσει. Το πρόσωπό της ήταν νεανικό και τα μάγουλά της ροδαλά.

Τη μέρα που οδήγησαν τη βασίλισσα στην γκιλοτίνα ο Λαβουαζιέ είδε ότι το πρόσωπό της έδειχνε ταλαιπωρημένο και ρυτιδιασμένο. Έμοιαζε δεκαετίες μεγαλύτερη από την ηλικία της. Τα μαλλιά της ήταν κάτασπρα και τόσο λεπτά, που κατά τόπους διακρινόταν το κρανίο της. Τα μάτια της, είχε παρατηρήσει ο Λαβουαζιέ καθώς περνούσε από μπροστά του το κάρο, ήταν κενά κι ανέκφραστα. Ήταν σαν να είχε ήδη πεθάνει, καιρό πριν.

Ένας φρουρός με ξιφολόγχη τράβηξε τον Λαβουαζιέ προς τη σκηνή. Κάποιοι από τους θεατές προσπάθησαν να του βάλουν τρικλοποδιά ή να του ρίξουν μπουνιά, καθώς περνούσε από μπροστά τους, όμως ο Λαβουαζιέ ούτε που το κατάλαβε, τόσο συγκεντρωμένος ήταν στην προσπάθειά του να εντοπίσει ανάμεσα στα χιλιάδες πρόσωπα αυτό της συζύγου του, της Μαρί-Αν.

«Εκεί!» φώναξε.

Ο ήλιος τη φώτιζε από πίσω, κάνοντας τα μαλλιά της να μοιάζουν με φωτοστέφανο. Στεκόταν κοντά στα ξύλινα σκαλοπάτια της εξέδρας, με τα μάτια της να σαρώνουν όλο αποφασιστικότητα το πλήθος, το στόμα της μια ίσια γραμμή,

σφιχτά κλειστό. Ο φρουρός γύρισε και κοίταξε μπερδεμένος τον Λαβουαζιέ, μην καταλαβαίνοντας για ποιο πράγμα φώναξε.

Τότε ακριβώς η Μαρί-Αν εντόπισε τον σύζυγό της και άρχισε να... κολυμπά κόντρα στο ρεύμα της λαοθάλασσας για να τον φτάσει.

Ο φρουρός έσπρωξε τον Λαβουαζιέ, προσπαθώντας να τον απωθήσει προς τη σκηνή.

Αντιστάθηκε. «Μα, σίγουρα η Δικαιοσύνη της Δημοκρατίας μπορεί να περιμένει μια στιγμή να αποχαιρετήσω τη γυναίκα μου μ' ένα φιλί».

Ο φρουρός αναστέναξε, αλλά κοντοστάθηκε κι άφησε το ζευγάρι να αγκαλιαστεί. Η Μαρί-Αν ψιθύρισε κάτι στ' αυτί του συζύγου της. Κανείς δεν την είδε να απιθώνει ένα μικρό φιαλίδιο στην παλάμη του.

Η λεπίδα της γκιλοτίνας ήταν καφετιά από το αίμα. Είχαν γίνει ήδη δύο αποκεφαλισμοί εκείνο το πρωί και το άχυρο με το οποίο ήταν στρωμένη η σκηνή ήταν πατιγωμένο και κόκκινο. Κάποιος κρατούσε ένα καλάθι, έτοιμο να μαζέψει το κεφάλι του Λαβουαζιέ όταν θα αποκοπτόταν από τον λαιμό του. Άλλοι κρατούσαν τα λευκά μαντίλια τους ψηλά, ελπίζοντας να πιτσιλιστούν με αίμα.

Η Μαρί-Αν Λαβουαζιέ δεν έμεινε να δει τον σύζυγό της να ανεβαίνει τα μικρά ξύλινα σκαλοπάτια ως τη σκηνή. Δεν ήθελε να ξέρει αν θα έτρεμε, αν δε θα τον κρατούσαν τα πόδια του. Είχε ακούσει ακόμα και ιστορίες για καταδικασμένους που τα έκαναν πάνω τους.

Αντ' αυτού, κινήθηκε βιαστικά ανάμεσα στο πλήθος, μακριά από το κέντρο της πλατείας, προς το διαμερισμά τους, όπου θα μάζευε όσο περισσότερο από το ερευνητικό υλικό

του άντρα της προλάβαινε, προτού καταφτάσουν τα όρνια για να ψάξουν οτιδήποτε πολύτιμο μπορούσαν να πάρουν. Το νέο καθεστώς άρπαζε ό,τι μπορούσε. Η Μαρί-Αν αντλούσε παρηγοριά από τη σκέψη ότι όποιος κι αν βρισκόταν να κλέψει τις σημειώσεις του άντρα της σίγουρα δε θα μπορούσε να τις καταλάβει.

Άρχισε να κατηφορίζει ένα στενό δρομάκι. Το βήμα της, ταχύ και σίγουρο. Το πλήθος πίσω της εισέπνευσε ενθουσιασμένο. Φώναζαν λέξεις που δεν μπορούσε να ξεχωρίσει. Και τότε ακούστηκε ο χαρακτηριστικός ήχος της λεπίδας που σκίζει τον αέρα. Η Μαρί-Αν Λαβουαζιέ είπε μια γρήγορη προσευχή για τον σύζυγό της και για την πατρίδα της, και συνέχισε να περπατά.

Εδιμβούργο, 1818

ΘΑ ΠΟΝΕΣΕΙ ΑΥΤΟ, λυπάμαι». Η Χείζελ Σίνετ δεν πίστευε ότι ωφελούσε σε κάτι να πει ψέματα.

Το αγόρι δάγκωσε ακόμα πιο δυνατά το κομμάτι δέρμα που είχε φέρει μαζί της ειδικά γι' αυτό τον λόγο, κι ένευσε. Ένα νεαρό κορίτσι είχε έρθει στην πόρτα της Χείζελ το προηγούμενο βράδυ και την είχε παρακαλέσει στα γόνατα να πάει μαζί της, αναφέροντας πως ο μεγαλύτερος αδελφός της είχε σπάσει πριν από βδομάδες το χέρι του δουλεύοντας στο ναυπηγείο και πως αυτό δεν είχε επουλωθεί σωστά: ήταν στρεβλωμένο και του ήταν αδύνατο να το κουνήσει. Όταν η Χείζελ έφτασε νωρίς το επόμενο πρωί στο ρυπαρό διαμέρισμά τους κοντά στο Μέρι Κινγκς Κλόους, βρήκε τον βραχίονα του αγοριού πρησμένο και ζεστό, και το δέρμα κιτρινοπράσινο και μωλωπισμένο, τσιτωμένο σαν περιβλήμα λουκάνικου.

Η Χείζελ ετοίμασε τα εργαλεία της: ένα νυστέρι για να σκίσει το χέρι και να απελευθερώσει το μεγαλύτερο μέρος της μόλυνσης, τη βελόνα και την κλωστή με τις οποίες θα έραβε μετά την πληγή, και, τέλος, τις λωρίδες υφάσματος και τα κομμάτια ξύλου με τα οποία θα έφτιαχνε κάτι για να κρατήσει τον βραχίονα στη θέση του, όταν θα τον έσπαγε

και θα τον ανέτασσε. Το τελευταίο αυτό μέρος της διαδικασίας ήταν κι εκείνο που θα πονούσε περισσότερο.

Το όνομα του ασθενούς ήταν Μάρτιν Πότερ και πρέπει να ήταν συνομήλικός της –δεκάξι ή δεκαεπτά, ίσως–, το πρόσωπό του όμως ήταν ήδη μαυρισμένο και σκυθρωπό όπως ενός ενήλικα. Η Χείζελ σκέφτηκε ότι πρέπει να δούλευε στις αποβάθρες στο Λιθ από δέκα ετών.

«Σε λένε Μάρτιν, σωστά; Εγώ είμαι η Χείζελ. Η δόκτωρ Σίνετ. Η... δεσποινίς Σίνετ», είπε. «Και θα κάνω ό,τι μπορώ για να σε κάνω να νιώσεις καλύτερα».

Ο Μάρτιν συμφώνησε μ' ένα νεύμα του κεφαλιού τόσο ανεπαίσθητο, που θα μπορούσε να ήταν απλώς κι ένα ρίγος που τον διαπέρασε.

Ο θόρυβος παιδιών να γελούν και να χοροπηδούν από τον επάνω όροφο έσπασε την τεταμένη, αμήχανη σιωπή. Ο Μάρτιν απομάκρυνε τη δερμάτινη λουρίδα από το στόμα του. «Τα αδέρφια μου», είπε σχεδόν απολογητικά. «Είμαστε οκτώ συνολικά, αλλά εγώ είμαι ο μεγαλύτερος. Τη Ρόουζ την έχετε ήδη γνωρίσει. Είναι αυτή που ήρθε να σας φωνάξει. Άκουσε ότι υπάρχει κάπου μια γυναίκα γιατρός που δε ζητάει πολλά χρήματα».

«Οκτώ αδέρφια! Την καημένη τη μητέρα σας...» είπε η Χείζελ. «Εμείς είμαστε μόνο τρεις. Εγώ και οι δύο αδελφοί μου».

Η Χείζελ συνειδητοποίησε τι είπε προτού ακόμη οι λέξεις βγουν τελείως από τα χείλη της. Ήταν κάποτε τρεις: ο Τζορτζ, η Χείζελ και ο μικρός Πέρσι. Ο Τζορτζ, το χρυσό παιδί, αθλητικός και δυνατός, πιο έξυπνος από τη Χείζελ και γνήσια καλόκαρδος· η Χείζελ, που φρόντιζε πάντα να δίνει έναν νέο λόγο στη μητέρα της για να την επικρίνει· ο

Πέρσι, το κακομαθημένο πριγκιπόπουλο, που είχε γίνει ουσιαστικά το χαϊδεμένο της μητέρας τους.

Όμως δεν ήταν τρεις. Όχι πια. Ο Τζορτζ πέθανε πριν από μερικά χρόνια, όταν ο ρωμαϊκός πυρετός σάρωσε την πόλη, ένας από τους χιλιάδες που χάθηκαν προτού καν καταλάβουν τι ήταν ακριβώς αυτή η ασθένεια. Ήταν τόσο νέος, τόσο δυνατός και τόσο υγιής, που όταν αρρώστησε, η Χέιζελ αναρωτιόταν αν θα ήταν εντελώς καλά ως το επόμενο Σαββατοκύριακο που θα έπαιζαν κορύνες στο γρασιδί ή αν θα χρειαζόταν να περιμένει άλλη μία εβδομάδα ώστε να έχει ανακτήσει δυνάμεις. Τότε, όμως, όσο γρήγορα τον βρήκε η αρρώστια τόσο γρήγορα τον πήρε. Ένα πρωί η Χέιζελ ξύπνησε από τα ουρλιαχτά της μητέρας της. Ο Τζορτζ κειτόταν παγωμένος.

Παλιά ένιωθε τον λαϊμό της να σφίγγεται κάθε φορά που σκεφτόταν τον Τζορτζ. Χρειαζόταν να γυρίζει το πρόσωπό της από την άλλη και να πάρει βαθιές ανάσες για να καταπολεμήσει τα δάκρυα που ανέβαιναν στα μάτια της. Όμως έπειτα από τόσα χρόνια η θύμησή του έμοιαζε πια με ουλώδη ιστό: είχε επουλωθεί ξανά και ξανά, ώσπου πλέον είχε γίνει λεία και γυαλιστερή στην αφή και δεν πονούσε πια σχεδόν ποτέ. Ήταν μεν μόνιμη, αλλά ο πόνος δεν ήταν πια τόσο οξύς. Ο θάνατος του Τζακ, όμως, ήταν ακόμη μια ανοιχτή πληγή. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τον Τζακ τώρα. Όχι όταν εργαζόταν.

«Είσαι έτοιμος;» ρώτησε η Χέιζελ. Το χέρι του Μάρτιν, πρησμένο και στραβό, ήταν σίγουρα αρκετό για να της αποσπάσει την προσοχή. Η Χέιζελ διέτρεξε νοερά τις σελίδες του βιβλίου που είχε αποστηθίσει για τη σωστή ανάταξη των οστών του βραχίονα και των μυϊκών συνδέσμων. Η Χέιζελ σήκωσε το νυστέρι. «Είσαι έτοιμος;» επανέλαβε.

Το μαχαίρι τρύπησε τη σάρκα λίγο κάτω από τον αγκώνα. Αμέσως από την πληγή άρχισε να αναβλύζει ένα αραιό κίτρινο υγρό. Η μόλυνση που έκανε το χέρι του Μάρτιν να καίει και το δέρμα να τσιτώνει. Το αγόρι μόρφασε.

Το πύον συνέχιζε να τρέχει ποτάμι, χωρίς καν να πειράζει η Χείζελ την τομή. «Θα χρειαστώ κάτι για να το σκουπίσω. Υπάρχει κάποιο πανί που μπορώ να χρησιμοποιήσω;»

Σχεδόν αμέσως αφότου ρώτησε ακούστηκε ποδοβολητό στη σκάλα. Δυο μικρά κορίτσια με σκουροκάστανες μπουκλες σαν τζίβες πάνω στα κεφάλια τους έτρεξαν προς τη Χείζελ κρατώντας τετράγωνα γαριασμένα πανιά. Τα κορίτσια πρέπει να ήταν δίδυμα, όχι μεγαλύτερα από οκτώ ετών.

«Το 'φερα», είπε το ένα από τα δύο, σηκώνοντας το ύφασμα να το δει η Χείζελ.

Η αδελφή της τής έριξε μια δυνατή αγκωνιά στα πλευρά. «Όχι, εγώ το 'φερα!»

Η Χείζελ πήρε ευγενικά και τα δύο πανιά και αμέσως τα εφάρμοσε πάνω στην τομή για να απορροφήσουν το υγρό που ακόμη έτρεχε. «Σας ευχαριστώ, κορίτσια», είπε. «Ο αδελφός σας είναι;» Οι δίδυμες ένευσαν καταφατικά, αλλά παρέμειναν με τα μικρά τους στόματα ανοιχτά, μην μπορώντας να πάρουν τα μάτια τους από το σπασμένο χέρι του αδελφού τους. Ο Μάρτιν τις κατάλαβε και τράβηξε με το καλό του χέρι το κομμάτι δέρμα από το στόμα του.

«Σου, Μέι... φύγετε από δω! Σας είπα ότι έπρεπε να μείνετε πάνω, το θυμάστε;»

Τα κορίτσια έκαναν σαν να μην τον ακούν. Η μία από τις δύο –η Σου, ίσως– έτεινε τον δείκτη της, έτοιμη να σκαλίσει την πληγή του αδελφού της.

Η Χείζελ έδωξε το χέρι της μακριά προτού αγγίξει το

τραύμα. «Ο αδελφός σας έχει δίκιο. Πρέπει να πάτε πάλι επάνω, αν θέλετε ο Μάρτιν να γίνει καλά».

Τα κορίτσια χαχάνισαν παραμένοντας στη θέση τους, απτότητα από το κίτρινο πύον που έδειχνε μεν να ελαττώνεται, αλλά είχε αρχίσει να σχηματίζει πράσινα πήγματα.

Η Χέιζελ αποφάσισε να δοκιμάσει νέα τακτική. «Κορίτσια», είπε, βγάζοντας από την τσέπη της μερικά νομίσματα. «Μήπως μπορείτε να πάτε να μου αγοράσετε ένα πορτοκάλι για τον αδελφό σας; Είναι πολύ σημαντικό ο Μάρτιν να φάει ένα πορτοκάλι, αν είναι να γίνει καλά. Μπορείτε να το κάνετε αυτό για μένα;»

Όσο κι αν τις είχε συνεπάρει τις μικρές το θέαμα της ιατρικής επέμβασης, τα χρήματα τις θάμπωσαν περισσότερο. Τα άρπαξαν γρήγορα, σαν να πίστευαν ότι η Χέιζελ θα έκλεινε τη χούφτα της και δε θα προλάβαιναν, και, για να μην της δώσουν χρόνο και αλλάξει γνώμη, έφυγαν τρέχοντας να εκτελέσουν την αποστολή τους.

Στο δωμάτιο επικράτησε ξανά σχετική ησυχία. Η Χέιζελ ολοκλήρωσε την αποστράγγιση της μόλυνσης από την τομή κι έπλυνε την πληγή με νερό και με το μικρό μπουκάλι οινόπνευμα που είχε κλέψει από τη συλλογή του πατέρα της. «Λοιπόν», είπε η Χέιζελ, «τώρα θα ράψουμε την πληγή».

Το να εργάζεται μια νεαρή γυναίκα ως χειρουργός είχε πολλά μειονεκτήματα, αλλά είχε και ένα πλεονέκτημα: είχε περάσει χρόνια ολόκληρα κατά την παιδική της ηλικία μαθαίνοντας κέντημα –τελειοποιώντας την τέχνη της λεπτής, περιποιημένης βελονιάς που μια μέρα, τη διαβεβαίωνε η μητέρα της, θα αξιοποιούσε για να ετοιμάζει φίνα δώρα για τη μελλοντική πεθερά της–, γεγονός που σήμαινε ότι ήταν αυθεντία στο ράψιμο τραυμάτων.

Ο μεγαλύτερος αδελφός της διδασκόταν λατινικά, ιστορία και μαθηματικά. Όσον αφορά το μάθημα της φυσικοχημείας, η Χείζελ έπρεπε να κρυφακουί πίσω από πόρτες και να διαβάζει από δανεικά βιβλία και τετράδια εργασιών που της έδινε ο Τζορτζ. Η Χείζελ, από την άλλη, διδασκόταν βιολί και πιάνο, γαλλικά και ιταλικά. Και ήταν αναγκασμένη να κάθεται για ώρες ατελείωτες όσο ο αέρας στο γυάλινο αίθριο γινόταν αποπνικτικός από τη ζέστη του απογεύματος και να... κεντάει.

Όταν ττύθηκε με τα ρούχα του αδελφού της και τρύπωσε στις διαλέξεις της Βασιλικής Εταιρείας Ανατόμων χρησιμοποιώντας ψεύτικο όνομα και παριστάνοντας το αγόρι, ήταν η καλύτερη στην τάξη σε όλα τα μαθήματα. Αυτό που είχε τραβήξει, όμως, την προσοχή του διαβόητα αυστηρού και απαθούς δόκτορα Στρέιν ήταν η δεξιοτεχνία της στα ράμματα, υποχρεώνοντας ακόμα κι εκείνον να αναγνωρίσει την ικανότητά της.

«Ναι, προφανώς!» είχε αναφωνήσει χλευαστικά ένα αγόρι στην τάξη, όταν ο Στρέιν είχε παραδεχτεί ότι η δουλειά που είχε κάνει η Χείζελ στο νεκρό κουνέλι που τους είχε αναθέσει ήταν άψογη. «Αφού έχει εκείνα τα μικροσκοπικά χέρια... σαν κορίτσι! Προτιμώ να είμαι κακός στα ράμματα και να έχω μεγαλύτερα χέρια... αν με πιάνετε». Η υπόλοιπη τάξη είχε γελάσει, ώσπου ο Στρέιν έριξε σε όλους ένα δολοφονικό βλέμμα. Η Χείζελ είχε καταπνίξει το δικό της γέλιο.

Η τομή στο χέρι του Μάρτιν ράφτηκε μέσα σε δευτερόλεπτα, η γραμμή καθαρή και ομοιόμορφη. Η Χείζελ χαμογέ-

λασε επιθεωρώντας το έργο της. Λογικά δε θα άφηνε καν σημάδι.

Ο Μάρτιν έφτυσε τη δερμάτινη λουρίδα που δάγκωνε. «Τελειώσαμε, δηλαδή;» ρώτησε. «Το κάνατε αυτό που είχατε να κάνετε, σωστά; Είμαι καλά τώρα;»

«Όχι ακριβώς».

Ο Μάρτιν κοίταξε το χέρι του. «Μα με ράψατε, είμαι έτοιμος!»

«Το χέρι σου είχε σπάσει άσχημα», είπε η Χείζελ, πιέζοντας προσεκτικά από τον αγκώνα του και πάνω. «Σε πολλά σημεία, απ' ό,τι πιάνω. Αν δεν το ανατάξουμε τώρα, ίσως να μην μπορέσεις να το χρησιμοποιήσεις ξανά. Ή μπορεί και να το χάσεις τελείως».

Ο Μάρτιν έκλεισε τα μάτια του σφιχτά. «Εντάξει, κάντε το».

Η Χείζελ στηρίχτηκε στο τραπέζι κι έπιασε σφιχτά το μπράτσο του Μάρτιν. Για να σπάσει ξανά το κόκαλο, έπρεπε να τοποθετήσει σωστά το σώμα της. Η Χείζελ πήρε μια βαθιά ανάσα και εξέπνευσε δυνατά, επιστρατεύοντας όλο της το σθένος για αυτό το ένα και μοναδικό ξέσπασμα δύναμης.

Το κρακ αντήχησε στο μικρό δωμάτιο.

Προτού προλάβει ο Μάρτιν να ουρλιάξει, η Χείζελ ανέταξε το χέρι και το έβαλε καλά στη θέση του, εκεί όπου θα επουλωνόταν σωστά. Τα μέτωπα και των δύο γυάλιζαν από τον ιδρώτα. Τα μαλλιά του Μάρτιν κρέμονταν βρεγμένα στ' αυτιά του και ένας υγρός λεκές σχηματιζόταν στις μασχάλες του.

«Αυτό ήταν», είπε η Χείζελ. Σκούπισε το νυστέρι στην ποδιά της και το έβαλε πάλι πίσω στην τσάντα με τα εργα-

λεία της προτού αρχίσει να δένει το χέρι του Μάρτιν. «Αλλά δε θα πρέπει να το κουνήσεις καθόλου για τουλάχιστον μία εβδομάδα. Άλλαξε τη γάζα πάνω στον επίδεσμο, εκεί που είναι τα ράμματα, μόνο αν κιτρινίσει, και μόνο τότε, και πες στη μαμά σου ότι δε θα πας επ' ουδενί στο ναυπηγείο για τον επόμενο μήνα. Ούτως ή άλλως, δε θα μπορείς να κάνεις καμία δουλειά».

Ο Μάρτιν κούνησε αργά το χέρι του, στο ύψος του ώμου, για να δοκιμάσει πόσο σφιχτό ήταν το δέσιμο. «Δεν έχω μαμά», είπε, κοιτάζοντας ακόμη το μπράτσο του.

«Τι εννοείς; Και οι αδελφές σου, τα δίδυμα;»

«Η μαμά πέθανε όταν γεννούσε τα δίδυμα. Ήταν θαύμα που έζησαν. Προσπάθησα να φέρω μαμή όταν τα γεννούσε, αλλά μου 'πε η μάνα μου ότι το έχει περάσει άλλες έξι φορές και ξέρει τι κάνει. Εξάλλου», πρόσθεσε, «δεν είναι ότι είχαμε λεφτά να φέρουμε και κάνα γιατρό της προκοπής». Κοίταξε τη Χείζελ με ένα διφορούμενο βλέμμα, κάτι μεταξύ ευγνωμοσύνης και καχυποψίας. «Κι έτσι, εγώ μας φροντίζω. Όλους μας. Μπορώ να μη δουλέψω για μια βδομάδα, αλλά όχι παραπάνω».

Εκείνη τη στιγμή οι δυο μικρότερες αδελφές του Μάρτιν εμφανίστηκαν ξανά στην πόρτα. Η μία από τις δύο κρατούσε στη χούφτα της ένα μικρό, ολοστρόγγυλο πορτοκάλι, αγορασμένο προς μία πένα από κάποιον από τους πάγκους που ήταν παραταγμένοι στη Χάι Στριτ. «Το πήραμε. Πήραμε το πορτοκάλι. Πολύ σημαντικό».

«Πολύ σημαντικό», επανέλαβε και η αδελφή της.

«Ναι», είπε η Χείζελ. «Θα μας κάνετε του αδελφού σας κι εμένα τη χάρη να το ξεφλουδίσετε κιόλας;»

Τα κορίτσια δέχτηκαν πρόθυμα, χρησιμοποιώντας τα μι-

κρά τους νύχια για να σκάψουν μέχρι τη σάρκα του πορτοκαλιού και να αφαιρέσουν τη φλούδα. Όταν αποκαλύφθηκε το φρούτο –ελαφρώς ασύμμετρο και στάζοντας χυμό από την άγαρμπη ανασκαφή–, το ένα από τα κορίτσια το σήκωσε ψηλά και το πρόσφερε στη Χείζελ σαν κόσμημα.

«Λοιπόν, τώρα το πιο δύσκολο», είπε η Χείζελ. «Θα το χωρίσετε σε τρία μέρη και θα βοηθήσετε τον αδελφό σας να φάει το δικό του μεριδίο χωρίς να χρησιμοποιήσει καθόλου τα χέρια του. Ξέρετε τι σημαίνει “σε τρία μέρη”; Ότι θα φτάσει και για τους τρεις σας».

Προς απάντησή της, τα κορίτσια έπιασαν αμέσως δουλειά. Ο Μάρτιν άνοιξε ευγνώμων το στόμα του για να μπορέσει η μία από τις αδελφές του να τον ταΐσει ένα κομμάτι.

«Δεν μπορώ να θυμηθώ την τελευταία φορά που φάγαμε πορτοκάλι», είπε ο Μάρτιν, αφήνοντας λίγο χυμό να τρέξει από τη γωνία των χειλιών του στο πιγούνι του.

«Η σωστή διατροφή θα σε βοηθήσει να αναρρώσεις», είπε η Χείζελ. «Γι’ αυτό είναι τούτα εδώ». Έδειξε τη μικρή στοίβα νομίσματα που είχε αφήσει πάνω στο τραπέζι. «Ώστε να μπορέσεις να μείνεις σπίτι να ξεκουραστείς για τουλάχιστον μία εβδομάδα».

Το πρόσωπο του Μάρτιν πήρε μια αποδοκιμαστική έκφραση, καθώς κινήθηκε για να σπρώξει τα νομίσματα μακριά, δεν πρόλαβε όμως να σηκώσει παρά μόνο ελάχιστα το χέρι του, προτού μορφάσει από τον πόνο και το κατεβάσει πάλι. «Δε δέχομαι ελεημοσύνη», είπε, με τη φωνή του ξαφνικά πιο παγερή και τρομακτική απ’ ό,τι νωρίτερα, όταν η Χείζελ έμπηγε τη λεπίδα στο δέρμα του.

«Δεν είναι ελεημοσύνη», είπε η Χείζελ. «Είναι θεραπευτική αγωγή. Τι νόημα έχει να έρχομαι εδώ εγώ σήμερα και

να σου φτιάχνω το χέρι, αν είναι αύριο να τα καταστρέψεις όλα δουλεύοντας όλη μέρα στην αποβάθρα;»

Ο Μάρτιν έσφιξε τα δόντια του. Οι αδερφές του ήταν σε μια γωνιά του δωματίου, κολλώντας ολόκληρες από τον χυμό του πορτοκαλιού, μοιράζοντας μεταξύ τους τα κομμάτια του φρούτου και πιπιλώντας τα φλούδια. «Δε θα σας ευχαριστήσω για αυτά», είπε τελικά, γνέφοντας με το κεφάλι του προς τα νομίσματα. «Αλλά σας ευχαριστώ που φτιάξατε το χέρι μου».

«Παρακαλώ», απάντησε λιτά η Χείζελ. Έβαλε και τα τελευταία εργαλεία πίσω στη μαύρη δερμάτινη ιατρική τσάντα της κι έκανε μια μικρή υπόκλιση πρώτα στον Μάρτιν κι έπειτα στις αδελφές του. «Κυρίες μου», είπε. Και η Χείζελ Σίνετ εξήλθε από το διαμέρισμά τους και ξαναβγήκε στους δρόμους του Μέρι Κινγκς Κλόους, βαδίζοντας γοργά προς το επόμενο ραντεβού της, με τον ακόμα ανατέλλοντα ήλιο πίσω της. Είχε να κάνει άλλες δύο ανατάξεις οστών, δύο εξαγωγές δοντιών και να δει κι ένα περιστατικό σύφιλης. Και η κυρία Μπίντι γεννούσε από μέρα σε μέρα. Είχε πολλή δουλειά.

Σημειώσεις της Χέιζελ Σίνετ
Μια πραγματεία πάνω στη σύγχρονη Ιατρική (ανέκδοτο)

Παρότι ο χρόνος εντός του οποίου ενδέχεται να καταλήξει ένας ασθενής που έχει προσβληθεί από τον ρωμαϊκό πυρετό ποικίλλει, η εμφάνιση των συμπτωμάτων είναι –ευτυχώς– αρκετά προβλέψιμη. Αρχικά οι ασθενείς αναφέρουν αίσθημα κόπωσης για μερικές ημέρες, συνοδευόμενη, ωστόσο, από αϋπνία και πυρετό. Σύντομα εμφανίζονται στο σώμα οι δοθιγνες (καλόγεροι), συνήθως στην πλάτη, στους βραχίονες και στα πόδια.

Οι καλόγεροι γεμίζουν με αίμα και παίρνουν ένα πορφυροκόκκινο χρώμα, ώσπου στο τέλος σκάνε. Αντιθέτως προς την κοινή πεποίθηση, ο ρωμαϊκός πυρετός δεν πήρε αυτό το όνομα επειδή εμφανίστηκε πρώτη φορά στην Ιταλία (τα πρώτα κρούσματα εμφανίστηκαν στο Λονδίνο και στη Βαυαρία), αλλά επειδή, όταν σκάνε οι καλόγεροι, το ρούχο του ασθενούς λερώνεται με κηλίδες αίματος που θυμίζουν πολλαπλά τραύματα από μαχαίρι, παραπέμποντας στον Ιούλιο Καίσαρα που είχε μαχαιρωθεί στα σκαλοπάτια της ρωμαϊκής Συγκλήτου.

Παρότι δεν έχει βρεθεί σκεύασμα ούτε για τη θεραπεία ούτε για την πρόληψη της ασθένειας, έχω διαπιστώσει εν τη πράξει ότι η *ρίζα βοτανολούλουδου* αποδεικνύεται αποτελεσματική ως προς τη βελτίωση των συμπτωμάτων και την αποσόβηση της κατάληξης του ασθενούς. Έχω χορηγήσει το εν λόγω φυτό και υπό τη μορφή αλοιφής και υπό τη μορφή αφεψήματος, και επιφυλάσσομαι να αναφέρω σε μεταγενέστερο χρόνο ποια αγωγή αποδείχθηκε πιο δραστική. Θα συνεχίσω, επίσης, να παρακολουθώ στενά τη βιβλιογραφία σχετικά με την αποτελεσματικότητα του εμβολιασμού έναντι του ρωμαϊκού πυρετού. (Δεν αισθάνομαι ακόμη αρκετά σίγουρη ώστε να τον δοκιμάσω στους ασθενείς ή στον εαυτό μου.)

Τσάι βοτανολούλουδου: αποξηράνετε και κονιορτοποιήστε αρκετούς μίσχους βοτανολούλουδου, προσθέστε τη σκόνη σε καυτό νερό με μέλι και λεμόνι. Για την αλοιφή: κονιορτοποιήστε το αποξηραμένο βότανο και προσθέστε λάδι και λιωμένο κερί.

Επιπλέον αγωγή για τον ρωμαϊκό πυρετό: σπόροι κάρδαμου σε ζεστό γάλα το βράδυ, για ενδυνάμωση.

Η πολυαναμενόμενη συνέχεια του #1 ευπώλητου γοτθικού αισθηματικού μυθιστορήματος ΑΝΑΤΟΜΙΑ: ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

Η Χέιζελ Σίνετ είναι μόνη και σχεδόν πεπεισμένη ότι τα γεγονότα της προηγούμενης χρονιάς –η αθανασία, το φιαλίδιο του Μπίτσαμ– ήταν αποκυήματα της φαντασίας της. Δε γνωρίζει καν αν ο Τζακ είναι ζωντανός ή νεκρός. Το μόνο που της απομένει είναι να συνεχίσει να παρακολουθεί ασθενείς και να φροντίζει το Κάστρο Χόθορντεν, που πλέον έχει αρχίσει να ρημάζει γύρω της.

Όταν η διάσωση μιας ζωής οδηγεί στη σύλληψή της, η Χέιζελ φαίνεται καταδικασμένη να σαπίσει στη φυλακή, ώσπου καταφτάνει ένα απροσδόκητο μήνυμα. Η Χέιζελ έχει κληθεί να γίνει η προσωπική γιατρός της πριγκίπισσας Σάρλοτ, της φιλάσθeneης εγγονής του βασιλιά Γεωργίου Γ'. Σύντομα θα βρεθεί εν μέσω της λάμψης και του ρομαντισμού μιας Αυλής όπου όλοι έχουν κάτι να κρύψουν, ειδικά τα αινιγματικά, ιδιοφυή μέλη μιας κοινωνικής λέσχης με το όνομα Σύντροφοι στον Θάνατο.

Καθώς η δουλειά της τη φέρνει όλο και πιο κοντά στις προσωπικές υποθέσεις της βρετανικής Αυλής, συνειδητοποιεί ότι το μέλλον της ως χειρουργού δεν είναι το μόνο που κινδυνεύει. Σατανικές δυνάμεις ενεργούν εντός της μοναρχίας και η Χέιζελ ίσως να είναι η μόνη που μπορεί να διορθώσει τα πράγματα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 29661